

Szerettük egymást úgy, ahogy két testvér.
Miattad tanultam meg szeretni.
Ma már csak érted.
Sajnálom, hogy elengedtem a kezed, amikor te szorítottad az enyém.
Sajnálom, hogy nem köszöntem meg soha, hogy vagy nekem...
Sajnálom, hogy sosem hallgattalak, csak te hallgattál engem.
Sajnálom, hogy nem tudtam többször elmondani mennyire szeretlek
és mennyire fontos vagy.
Sajnálom, hogy mindig Sírtam az öledben, de te nem tudtad
hova fektetni könny áztatta arcod.
Sajnálom, hogy nem tudtam elmondani, hogy a világom egyik
legfontosabb beton oszlopa vagy.
Most, mikor már ismerem a szavakat, de te már nem vagy itt és az oszlop eldőlt.
Most már tudom, mikor legközelebb találkozunk testvérem,
támaszod leszek a néma örökké valóságban,
ahogy te voltál az én őrjöngő világomban.
Ahol majd nem számítanak a szavak...
A lelkünk élni fog és éljünk, majd bármilyen életet
ők ketten mindig együtt lesznek.

Sajnálom, hogy nem tudtam ezeket a szavakat elmondani, amikor még éltél.
Köszönöm a létezésed!